

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **HKS sirup, a.s.**, se sídlem nám. Dr. E. Beneše 25/27, Holešov, zast. JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem se sídlem Wellnerova 1322/3, Olomouc, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2019, č. j. 16009-6/2019-900000-314, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 28. 5. 2020, č. j. 65 Af 12/2019 - 56,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **8 228 Kč**, k rukám jejího zástupce JUDr. Tomáše Vymazala, advokáta se sídlem Wellnerova 1322/3, Olomouc, **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci (dále jen „krajský soud“), kterým bylo podle § 78 odst. 1 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušeno jím vydané shora uvedené rozhodnutí a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

I. Vymezení věci

[2] Rozhodnutím Celního úřadu pro Olomoucký kraj ze dne 2. 8. 2017, č. j. 7715-14/2017-580000-12 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 59 odst. 1 písm. a) zákona č. 307/2013 Sb., o povinném značení lihu, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o povinném značení lihu“), kterého se měla dopustit tím, že v období od 1. 1. 2016 do 28. 1. 2016 v obci Horní Moštěnice neoprávněně skladovala nejméně 5 650 litrů neznačeného lihu. Podle § 65

zákona o povinném značení lihu a § 35 písm. d) a § 48 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „přestupkový zákon“), jí byl uložen trest propadnutí věci (5 650 litrů skladovaného lihu).

[3] Rozhodnutím stěžovatele ze dne 26. 9. 2017, č. j. 53233-2/2017-900000-304.4, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem krajského soudu ze dne 19. 2. 2019, č. j. 65 Af 76/2017 - 60. Oproti správním orgánům dospěl soud k závěru, že od uložení trestu propadnutí věci lze podle § 43 odst. 2 přestupkového zákona upustit. Věc proto vrátil stěžovateli k dalšímu řízení a uložil mu, aby se před uložení trestu zabýval okolnostmi, v nichž žalobkyně spatřovala naplnění podmínek pro upuštění od potrestání.

[4] Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, o níž nebylo před vydáním nyní napadeného rozsudku rozhodnuto (rozsudkem ze dne 21.12.2020, č. j. 7 Afs 112/2019 - 35, NSS přisvědčil právnímu názoru krajského soudu a kasační stížnost zamítl – pozn. NSS; viz níže odstavec [23]). Ještě v průběhu řízení o této stížnosti tedy nejprve stěžovatel v záhlaví uvedeným rozhodnutím opětovně zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil prvostupňové rozhodnutí a následně krajský soud i toto rozhodnutí zrušil.

[5] Podle krajského soudu stěžovatel v napadeném rozhodnutí respektoval závazný právní názor soudu jen zdánlivě. Otevřeně s ním sice nepolemizoval, avšak ve skutečnosti setrval na svém původním názoru (podle něhož není možné upustit od uložení trestu propadnutí věci). Byť deklaroval, že je zapotřebí zvážit podmínky pro upuštění od potrestání, uvedl své úvahy pouze citací důvodových zpráv a obhajobou původního stanoviska.

[6] Konstatoval, že upuštění od potrestání brání závažnost správního deliktu (popsal zákonem chráněný zájem), ale závažnost konkrétního skutku (intenzitu zásahu do chráněného zájmu s ohledem na okolnosti projednávané věci) nehodnotil. Projednávaný případ 28 dní trvajícího skladování řádně nabytého lihu pro výrobu sirupů, který přestal být lihem osvobozeným od daně pouze z důvodu změny právní úpravy, není případem typickým, jemuž odpovídá typová závažnost vyjádřená ve skutkové podstatě. Soud i nadále postrádá vysvětlení, proč nelze důvodně očekávat, že již samotné projednání věci nepostačí k nápravě žalobkyně.

[7] Závěr, že upuštění od uložení trestu propadnutí věci brání závažnost správního deliktu, je nepřezkoumatelný. Stěžovatel se nezabýval významem a rozsahem následku. Nevysvětlil, proč by mělo dojít k dalšímu páčání správního deliktu (potřebné povolení žalobkyně následně získala). Úvaha, podle níž by jinak nedošlo k naplnění účelu trestu, je nelogická, jelikož to cílem trestání není (tím je potrestání a náprava pachatele).

[8] Zbývající žalobní námitky krajský soud zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[9] Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel v celém rozsahu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a navrhl jeho zrušení a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

[10] Stěžovatel závazný právní názor krajského soudu respektoval a okolnostmi, v nichž žalobkyně spatřovala naplnění podmínek upuštění od potrestání, se zabýval dostatečně. Odkázal na žalobou napadené rozhodnutí (str. 15 až 23).

pokračování

[11] Vydání povolení k přijímání a užívání vybraných výrobků osvobozených od daně dne 25. 5. 2016 nemá na upuštění od uložení trestu propadnutí věci žádný vliv (viz str. 10 a 22 rozhodnutí stěžovatele). Lihu, o němž se vede spor, se netýká, neboť jej žalobkyně na jeho základě nenabyla (tento lih podléhal od 1. 1. 2016 zdanění, tj. nadále se nejednalo o lih osvobozený od daně; nadto žalobkyně tuto daň odvedla).

[12] Neuložením trestu propadnutí věci (vrácením neznačeného lihu) by nebylo zamezeno dalšímu páchání správního deliktu, tedy dalšímu nezákonnému nakládání s neznačeným lihem. Účel trestu by zůstal nenaplněn (viz str. 19 a 20 rozhodnutí stěžovatele).

[13] Následek je dán při samotném protiprávním nakládání s neznačeným lihem, neboť tímto jednáním je ohrožen zájem na kontrolovaném nakládání s lihem na území státu a s tím související zájem na řádném výběru daní a ochraně (zdraví) spotřebitelů (viz str. 18 a 21 rozhodnutí stěžovatele). Nulové toleranci k černému trhu s lihem odpovídá přísnost úpravy. Neoprávněné skladování 5 650 litrů 96% lihu nelze bagatelizovat.

[14] Je-li zakázáno nakládat s neznačeným lihem, je uložení správního trestu propadnutí neznačeného lihu obligatorní (§ 65 zákona o povinném značení lihu), což brání upuštění od potrestání (§ 43 odst. 2 přestupkového zákona). Intenzita zásahu do chráněného zájmu (ve vztahu k okolnostem projednávané věci) je irelevantní, neboť následek je dán při samotném protiprávním nakládání s neznačeným lihem.

[15] V doplnění kasační stížnosti stěžovatel na podporu svého názoru odkázal na rozsudek ze dne 13. 10. 2020, č. j. 8 Afs 77/2020 - 30. V obdobné věci (protiprávní nakládání s neznačeným lihem) NSS přisvědčil závěru, podle něhož závažnost přestupku bránila upustit od potrestání, a to s ohledem na značný význam zákonem chráněného zájmu (podpořený zpřísněním právní úpravy v návaznosti na tzv. metanolovou aféru).

[16] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalobkyně uvedla, že s kasační stížností nesouhlasí, a navrhla ji zamítnout.

[17] Závěr stěžovatele, že s ohledem na závažnost správního deliktu nelze upustit od potrestání, je nepřezkoumatelný. Není ani jasné, proč nelze důvodně očekávat, že již samotné projednání věci nepostačí k nápravě žalobkyně.

[18] Možnost dalšího páchání správního deliktu je vyloučena, jelikož žalobkyni bylo vydáno nové povolení k nakládání s lihem a současně odvedla spotřební daň. Projednávaný případ je atypický. Jednalo se o administrativní pochybení žalobkyně (zapříčiněné nesprávným výkladem právní úpravy), jejímž záměrem nebylo s lihem obchodovat, nýbrž jej použít k výrobě sirupů. Škodlivost jejího jednání je minimální a zásadně se odlišuje od typického jednání předpokládaného skutkovou podstatou.

[19] Ve vyjádření k doplnění kasační stížnosti uvedla, že ve věci projednávané osmým senátem (rozsudek č. j. 8 Afs 77/2020 - 30) se oproti nynější věci jednalo o typický případ nákupu a prodeje neznačeného lihu na čerpací stanici. S ohledem na specifické okolnosti projednávané věci jde však o odlišný případ a o závažnosti jednání žalobkyně nic nevyovídá. Neplyne z něj ani, že by každé neoprávněné nakládání s neznačeným lihem bylo velmi závažné, a od takového přestupku tudíž nebylo možné nikdy upustit.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen pověřeným zaměstnancem, který má vysokoškolské právnické vzdělání vyžadované podle zvláštních zákonů pro výkon advokacie ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[21] Případem žalobkyně se ve dvou různých souvislostech zabývá NSS již po třetí.

[22] Nejprve na půdorysu rozhodování o zajištění neznačeného lihu podle § 58 odst. 3 písm. a) zákona o povinném značení lihu potvrdil, že žalobkyni ke dni 31. 12. 2015 zanikla platnost povolení k přijímání a užívání vybraných výrobků osvobozených od daně. Jelikož přestala splňovat výjimku pro nakládání s neznačeným lihem podle § 15 odst. 2 písm. c) zákona o povinném značení lihu, nebyla oprávněna nespoteřebovaný lih skladovat a byla povinna provést inventuru zásob vybraných výrobků a odvést daň. K zajištění žalobkyní skladovaného neznačeného lihu proto byly splněny všechny podmínky (viz rozsudek ze dne 12. 4. 2018, č. j. 1 Afs 225/2017 - 37, odstavce 20 až 32).

[23] Následně přezkoumával NSS na základě kasační stížnosti stěžovatele rozsudek krajského soudu č. j. 65 Af 76/2017 - 60. Krajský soud posuzoval rozhodnutí správních orgánů, jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 59 odst. 1 písm. a) zákona o povinném značení lihu a byl jí uložen trest propadnutí skladovaného neznačeného lihu. NSS přisvědčil krajskému soudu, že uložení trestu propadnutí věci podle § 65 zákona o povinném značení lihu je obligatorní pouze tehdy, nejsou-li naplněny podmínky pro upuštění od potrestání podle § 43 odst. 2 přestupkového zákona (viz rozsudek č. j. 7 Afs 112/2019 - 35, odstavce 15 až 19). Za situace, kdy žalobkyně uváděla řadu okolností, pro něž bylo podle jejího názoru namíste upustit od potrestání, bylo povinností správních orgánů se jimi zabývat. Krajský soud tedy nepochybil, jestliže rozhodnutí stěžovatele ze dne 26. 9. 2017 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (viz rozsudek č. j. 7 Afs 112/2019 - 35, odstavec 22).

[24] Podstatou nyní projednávané věci je tedy pouze otázka, zda se stěžovatel (již potvrzeným) právním názorem krajského soudu řídil. S ohledem na výsledek řízení před sedmým senátem je nepodstatné, že rozhodnutí stěžovatele (ze dne 23. 4. 2019) i nyní napadený rozsudek krajského soudu (č. j. 65 Af 12/2019 - 56) byly vydány ještě předtím, než sedmý senát NSS o kasační stížnosti rozhodl.

[25] Krajský soud stěžovateli uložil, aby pečlivě zvážil okolnosti daného případu (tvrzené žalobkyní) a možnost aplikace § 43 odst. 2 přestupkového zákona. Odkázal též na prvostupňové rozhodnutí, a to v souvislosti se zmínkou o předběžném neinformování žalobkyně o změně právní úpravy a s hodnocením obsahu telefonického rozhovoru mezi externí spolupracovnicí žalobkyně a zaměstnancem celní správy o údajně nepřesném výkladu důsledků této změny (viz rozsudek č. j. 65 Af 76/2017 - 60, odstavce 35 až 37).

[26] Stěžovatel v dalším řízení neshledal, že by bylo možné upustit od uložení trestu propadnutí věci podle § 43 odst. 2 přestupkového zákona. Svůj závěr odůvodnil *i.* vysokou typovou závažností správního deliktu podle § 59 odst. 1 písm. a) zákona o povinném značení lihu, a *ii.* možností dalšího páčání

pokračování

správního deliktu v případě vrácení neznačeného lihu žalobkyni, a to bez ohledu na odvedení spotřební daně za tento líh a posléze vydané povolení ze dne 25. 5. 2016. Konkrétní okolnosti projednávané věci na tom nemohou nic změnit. Krajským soudem zmíněné neinformování žalobkyně o změně právní úpravy a telefonické ujištění externí spolupracovnice žalobkyně zaměstnancem celní správy správní orgány při sankcionování zohlednily. S ohledem na tyto okolnosti i nízkou (nikoli však nulovou) míru ohrožení zákonem chráněného zájmu nebyl žalobkyni uložen jiný trest než propadnutí věci (tedy pokuta, již lze za projednávaný delikt uložit až do výše 5 000 000 Kč).

[27] Podle § 43 odst. 2 přestupkového zákona lze od uložení správního trestu upustit, *jestliže vzhledem ke závažnosti přestupku, okolnostem jeho spáchání a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že již samotné projednání věci před správním orgánem postačí k jeho nápravě*. K upuštění od uložení správního trestu lze tedy přistoupit, *postačí-li projednání věci k nápravě pachatele, a to s ohledem na i. závažnost přestupku, ii. okolnosti jeho spáchání a iii. osobu pachatele*.

[28] Stěžovateli lze přisvědčit, že jde-li o neoprávněné nakládání s neznačeným lihem [správní delikt podle § 59 odst. 1 písm. a) zákona o povinném značení lihu], je sankcionováno již samotné jednání, s nímž zákon spojuje zásah do chráněné hodnoty [kontrolované nakládání s lihem za účelem ochrany (zdraví) spotřebitelů a řádného výběru daní]. Jde o delikt čistě činnostní (formální), k jeho dokonání tedy postačí jednání. Následek (zasažení objektu) se proto nemusí projevit jako účinek, resp. nastane i tehdy, není-li účinek dán (např. není-li spotřebiteli způsobena újma na zdraví). Neoprávněné nakládání s neznačeným lihem je tudíž sankcionováno proto, že je podle zákona samo o sobě (typicky, abstraktně) společensky škodlivé (nebezpečné).

[29] Bylo-li však stěžovateli krajským soudem uloženo, aby posoudil, zda v projednávané věci nebyly (s ohledem na žalobkyní namítané okolnosti) naplněny podmínky pro upuštění od potrestání (uložení trestu propadnutí věci), jde o úvahu výchozí, nikoli však postačující.

[30] Při posouzení závažnosti je třeba přihlídnout nejen k významu chráněného zájmu, nýbrž též k významu a rozsahu následku, způsobu a okolnostem spáchání deliktu, délce protiprávního jednání apod. (viz § 38 přestupkového zákona). Jde o projev zásady individualizace při rozhodování o uložení trestu, jež vyžaduje, aby bylo přihlídnuto ke všem specifikům konkrétního případu. Při posuzování závažnosti konkrétního správního deliktu není hlavním kritériem skutková podstata deliktu, nýbrž především intenzita skutkových okolností, s jakou došlo k zásahu do právem chráněných hodnot v konkrétním případě (srov. rozsudek ze dne 30. 6. 2008, č. j. 4 As 37/2007 - 119). Stěžovatel tudíž pochybil, jestliže shledal naplnění podmínky závažnosti správního deliktu jen s poukazem na porušení povinnosti zásadního významu a ostatní kritéria nezohlednil. Hodnocení obecné a typové závažnosti spáchaného správního deliktu bylo namíste, stěžovatel se však nijak nezabýval konkrétními okolnosti jednání, které je žalobkyni vytýkáno a jež by dokazovalo ohrožení zákonem chráněného zájmu.

[31] Tento závěr není ani v rozporu s rozsudkem č. j. 8 Afs 77/2020 - 30, jehož se stěžovatel dovolával. Osmý senát shledal, že nejsou splněny podmínky pro upuštění od potrestání za spáchání přestupků, jež spočívaly (zjednodušeně řečeno) v nákupu neznačeného lihu ve spotřebitelském balení a jeho následné nabídce k prodeji na čerpací stanici, a to s ohledem na význam chráněného zájmu, význam a rozsah následku, spáchání více přestupků i okolnosti případu (především v souvislosti s tím, že ke vzniku škody spočívající v prodeji neznačeného lihu konečným spotřebitelům nedošlo pouze proto, že byl líh zabaven celním úřadem). Je zjevné, že se okolnosti projednávané věci od případu posuzovaného osmým senátem v podstatných ohledech odlišují. Zároveň osmý senát potvrdil, že závažnost

přestupku je třeba posuzovat ve světle § 38 přestupkového zákona, tedy nikoli pouze s ohledem na význam chráněného zájmu (odstavec 16).

[32] Stěžovatel svůj závěr odůvodnil i obavou z pokračování v páčání správního deliktu v případě, kdy by byl žalobkyni zajištěný líh vrácen. Z obsahu jeho rozhodnutí plyne, že tomuto argumentu přikládá zcela zásadní význam. Pokračování v páčání správního deliktu je podle stěžovatele nevyhnutelným důsledkem vrácení líhu žalobkyni, která by ihned poté bez dalšího naplňovala skutkovou podstatu správního deliktu (přestupku) neoprávněného nakládání s neznačeným lihem. V tomto ohledu jde však o úvahu, která nic nevypovídá o závažnosti spáchaného správního deliktu, okolnostech jeho spáchání nebo osobě žalobkyně, potažmo možnosti nápravy žalobkyně na základě projednání věci, jelikož s vytýkaným jednáním ani s osobou žalobkyně nijak nesouvisí. S posouzením, zda lze upustit od spáchání správního deliktu podle § 43 odst. 2 přestupkového zákona, se tudíž zcela mívá.

[33] Tato úvaha by mohla být v obecné rovině relevantní až při případném rozhodování o zabrání věci (§ 66 zákona o povinném značení líhu a § 53 přestupkového zákona). Ve svém jádru totiž souvisí výhradně s prevencí a postrádá jakýkoli represivní prvek. Aniž by soud jakkoli předjímal, zda je pro takové rozhodnutí v projednávané věci místo, natož zda jsou pro ně splněny podmínky, dospěje-li stěžovatel v dalším řízení k závěru, že je třeba o zabrání věci rozhodnout, neodhlédne od toho, že za zajištěný líh žalobkyně odvedla spotřební daň a že jí dne 25. 5. 2016 bylo vydáno povolení k přijímání a užívání vybraných výrobků osvobozených od daně za účelem výroby sirupů pro slazené minerální vody.

[34] Pro úplnost soud dodává, že při samotné úvaze o upuštění od potrestání nehraje roli, za jakých podmínek lze uložit uvažovaný trest. Nepodstatné jsou proto úvahy stěžovatele, že uložení trestu propadnutí věci je možné i tehdy, je-li její hodnota (zde 192 100 Kč) v nápadném nepoměru k povaze deliktu (§ 65 zákona o povinném značení líhu).

[35] Stěžovatel nerespektoval závazný právní názor vyslovený krajským soudem ve zrušujícím rozsudku (následně potvrzeném ze strany NSS), což má bez dalšího za následek zrušení jeho rozhodnutí pro nezákonnost (viz rozsudek ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002 - 25, č. 73/2004 Sb. NSS).

[36] Krajský soud považoval rozhodnutí stěžovatele v téže části zároveň za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost je vadou, která vůbec brání přezkumu napadeného rozhodnutí. Bylo-li by proto žalobou napadené rozhodnutí skutečně nepřezkoumatelné, nebylo by možné ani posoudit, zda stěžovatel respektoval závazný právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku. O takový případ se však v projednávané věci nejedná. Krajský soud postavil svůj závěr na nerespektování závazného pokynu ze strany stěžovatele a v tomto ohledu mu vytkl konkrétní nedostatky (není podstatné, týkaly-li se nedostatečného odůvodnění). Nejedná se však o vadu, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

[37] V této souvislosti kasační soud nepřehlédl, že krajský soud rozhodnutí stěžovatele zrušil bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ačkoli s rozhodnutím bez nařízení jednání žalobkyně nesouhlasila (viz vyjádření založené na č. l. 45 spisu krajského soudu). Jelikož však stěžovatel nevyjádřil nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.) a žalobkyně byla se svou žalobou úspěšná a se závěry krajského soudu se v řízení o kasační stížnosti ztotožnila, bylo by zrušení napadeného rozsudku z tohoto důvodu jen ryze formální, bez reálného dopadu na výsledek soudního řízení. S ohledem na tyto výjimečné okolnosti proto soud dospěl k závěru, že se nejedná o vadu, která by způsobovala nezákonnost napadeného rozsudku.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[38] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání podle § 109 odst. 2 věty první s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[39] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, neboť kasační stížnost byla zamítnuta, a proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení proti stěžovateli.

[40] Zástupce žalobkyně učinil v řízení před kasačním soudem dva úkony právní služby, kterými jsou dvě písemná podání ve věci samé (vyjádření ke kasační stížnosti a vyjádření k doplnění kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Za každý z těchto úkonů právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce žalobkyně osvědčil, že je plátcem DPH, k nákladům řízení se tedy přičítá DPH v sazbě 21 %, tj. 1 428 Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení činí 8 228 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen žalobkyni zaplatit k rukám jejího zástupce JUDr. Tomáše Vymazala, advokáta se sídlem Wellnerova 1322/3, Olomouc. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2021

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu